

lighed undtagen for den, der modtager Betaling for at udøve Usædelighed med en Person af samme Køn.

Man har ikke forstaaet Meningen med denne Formulering. Man har angrebet den baade her i Salen og udenfor; navnlig Professor Munch-Petersen har ogsaa paa dette Punkt angrebet Straffelovforslaget. Ikke des mindre tror jeg, det er rigtigt, og jeg tror, man vil faa den Opfattelse bekræftet, hvis man spørger praktiske Politimænd. Jeg har haft adskillige Henvendelser baade skriftlige og mundtlige fra Folk, ogsaa kendte Folk, som ikke overfor mig holdt deres Navn hemmeligt, som paa dette Omraade ikke var normale, som i øvrigt var meget tiltalende. Jeg tror, at det vilde være noget i Strid med Lægevidenskabens Resultater, om man i og for sig vilde straffe disse Mennesker.

Man kan saa sige: ja, men er de da ikke mere straffskyldige end de, der modtager Betaling. Jeg synes uden at komme nærmere ind paa dette delikate Spørgsmaal, at enhver maa kunne sige sig selv, at det er de ikke. Den, der uden at tilfredsstille sin Natur, indlader sig paa saadanne Forhold mod Betaling, er virkelig i en ganske anden Grad strafværdig end den syge eller unormale. Men dertil kommer det praktiske Hensyn, det alt overvejende praktiske Hensyn i hvert Fald i Storbyer, at i samme Øjeblik vi straffer den, der yder Betaling, i samme Øjeblik har vi en Klasse, den være større eller mindre, af professionelle Personer, der lever af Pengeafpresning paa dette Omraade, og det vilde jeg ikke ind paa.

Det er Grunden til, at jeg er gaaet den, naar man ikke ser dybere i Sagen, tilsyneladende urimelig Vej at straffe den, der modtager Betaling, men ikke den, der yder Betaling. Jeg beder i hvert Fald Modstanderne af dette Forslag, forinden de tager endeligt Standpunkt i Udvalget, at overveje dette meget nøje, eventuelt konferere med særlig kyndige Politimænd paa dette Omraade. Jeg tror, de saa vil gaa over til det Synspunkt, jeg har lagt til Grund.

Det var i al Almindelighed Straffen overfor voksne. Naar Talen derimod bliver om Straffen for Sædelighedsforbrydelser overfor Børn og ganske unge, bliver Sagen

en ganske anden ud fra min Opfattelse. Jeg kan overhovedet ikke tænke mig normale Forældre, som ikke, uanset deres Livsanskuelse i øvrigt, gerne vil se deres unge Børn beskyttet mod Efterstræbelser, saa længe indtil de, som Regel, selv kan eller bør tage Ansvar. Men hertil kommer denne Samfundsbetragtning, at Hensynet til de unges Beskyttelse af flere Grunde har langt større Betydning i Nutiden, end det havde i 1866 paa Straffelovens Tilblivelsestid, takket været hele den moderne Udvikling af Storbyernes Vækst, Hjemmenes fortsatte Opløsning, de ganske unges, navnlig unge Kvinders, Selverhverv, Henvisningen til Erhvervsarbejde fra den ganske unge Alder o. s. v.

Det er ud fra disse udpræget sociale og udpræget praktiske Hensyn, at Straffene her er foreslaaet forhøjet paa mange Omraader, f. Eks. ubetinget Fængselsstraf for Samleje med Børn under 15 Aar, medens Forholdet i Øjeblikket efter den gældende Straffelovs § 174 er det, at hvor det drejer sig om Børn mellem 12 og 16 Aar, er Straf afhængig dels af Forførelse, dels af Forældres og Værgers Forlangende, en meget uheldig Betingelse, da den ogsaa i høj Grad frister til Pengeafpresning. Det er ud fra de samme sociale Hensyn, Hensynet til at beskytte dem, der tidligt bliver kastet bort fra Hjemmet, at de — ikke just her i Salen — saa stærkt kritiserede Regler i §§ 222 og 225 er givet, om groft Misbrug af en ung Kvindes økonomiske Afhængighed eller groft Misbrug af en paa Alder og Erfaring beroende Overlegenhed til at forføre en Person.

Og maaske fører denne Grundbetragtning ogsaa til at gaa med den samlede Kommission i Forslagene om ogsaa at straffe grov Uagtsomhed, saadan som det er foreslaaet i § 228. Jeg kan dog godt forstaa de Betragtninger, der er gjort gældende herimod fra flere Medlemmers Side, ogsaa af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz, og jeg er meget villig til at forhandle om Udstrækningen af denne Regel i § 228, ikke alene med Hensyn til det Omraade, det ærede Medlem nævnte, men ogsaa med Hensyn til et andet Omraade, hvor den maaske er endnu mere betænkelig, nemlig med Hensyn til grov Uagtsomhed i Voldtægt overfor Hustruen; der er man vistnok for langt ude. Der bliver vistnok ingen Uenighed om at